

Forpligtelse, og ligeledes, om man har valgt de rigtige Tidsgrænser ved at sætte en Maaned som Grænse. Men jeg anerkender, at det har sin Betydning, at der sættes faste Grænser, og at som Bestemmelsen foreligger, betyder den et værdifuldt Fremskridt.

I § 3, 2det Stykke, møder man for første Gang Bestemmelsen om, at der skal beskikkes en Værge for Barnet. Jeg har den Opfattelse, at det er et af de Punkter, hvor der er Grund til at tage under Overvejelse, om vi ikke skulle anlægge noget andre Synspunkter end dem, Lovforslaget anlægger, idet dette kun her rent undtagelsesvis kræver Beskikkelsen af en Værge for Barnet. Det forekommer mig, at der kan være nogen Grund til at efterligne den tyske Lovs Regel, at der altid skal beskikkes en Værge for Barnet. Nu er Forholdet det, at Barnet ikke har anden Ret end Moderens Ret. Naar Faderforholdet er fastslaaet, kan Fattigvæsenet indtræde i hendes Rettigheder, men i øvrigt beror det ganske paa Moderen, om Barnet skal faa nogen Ret overfor sin Fader. Saaledes er det allerede fra første Færd af. Efter den bestaaende Ret har Moderen ikke nogen Forpligtelse til at angive, hvilken Mandsperson der efter hendes Opfattelse er Fader til hendes Barn. I det Lovudkast, som Dansk Kvindesamfund havde udarbejdet, var der en Bestemmelse om, at Moderen skulde opgive Faderens Navn. Her er denne Bestemmelse opgiven, og det maa ogsaa indrømmes, at vi her staa overfor et meget vanskeligt Punkt.

Skønt jeg har den Tro, at Bevægelsen maa gaa stæde videre i den Retning, at det udenfor Ægteskab fødte Barn ikke, fordi det er født udenfor Ægteskab, skal lide nogen yderligere Afkortning i sin Retstilling end den, som selve Forholdene naturligt medføre, saa indrømmer jeg, at frem imod dette Maal maa man bevæge sig skridtvis, og jeg kan altsaa forstaa, at man fra Ministeriets Side har sagt: Dette Lovforslag indeholder saa betydelige Fremskridt og Forbedringer i Barnets Stilling, at vi maa blive staaende derved. Men jeg haaber dog, at den højtærede Justitsminister ikke er uvillig til at tage dette Spørgsmaal under fornyet Overvejelse, og jeg kunde tænke mig, at man da bestemte sig til, hvad jeg meget vil tilraade, at der gives Barnet en Værge, saa snart det offentlige kommer til Kundskab om dette Barns Eksistens. Denne Værge kunde da varetage Barnets Interesser, saaledes at han paaser ikke blot, at Faderen gør sin

Pligt, men ogsaa, hvor det behøves, at Moderen gør sin, og saaledes at Værgen i de 9 af 10 Tilfælde, hvor Moderens naturlige Følelse for Barnet er tilstrækkelig til at faa hende til at gøre sin Pligt, væsentlig blot er en Bistand, en Støtte, en Medhjælp for Moderen, saaledes som det ogsaa siges i den tyske Lov, at naar Moderen personlig sørger for Barnet, har Værgen Plads som Bistand. Dette Ord „Bistand“ har naturligvis en teknisk, juridisk Betydning, som jeg ikke kender, men det er klart nok, hvad man mener. Altsaa i 9 af 10 Tilfælde vil den Omstændighed, at Barnet faar en Værge beskikket, som har Fadermyndighed paa Samfundets Vegne, være en Støtte og Medhjælp for Moderen, men i det 10de Tilfælde, hvor Moderen ikke gør sin Pligt overfor Barnet, vil det være en Beskyttelse for Barnet overfor Moderen, og begge Dele kunne være rigtige. Hvis man gaar til at beskikke en Værge for ethvert udenfor Ægteskab født Barn, kan man med noget større Tryghed end nu i Moderens lægge det i Værgens Haand at afgøre, om det er forsvarligt og stemmende med Barnets Interesser, at Moderen ikke tvinges til at opgive Faderens Navn. Det vil formodentlig i de fleste Tilfælde, hvor Værgen mener, at det bør opgives, da der ellers ikke vil blive sørget tilstrækkeligt for Barnet, kunne lempes frem ved Forhandling mellem ham og Moderen, og i andre Tilfælde, hvor Værgen skønner, at meget vigtige Interesser for Forældrene tale for, at Opgivelsen ikke finder Sted, og hvor der tillige er sørget for Barnet paa betryggende Maade, vil Samfundet med større Ro kunne se paa, at Moderen faar Lov til at tie stille. Selve det, at man har en saadan Værge, giver altsaa en Adgang til en Mellemvej mellem den bestaaende Ret, at hun i intet Tilfælde behøver at opgive Faderens Navn, naar hun ikke selv vil det, og det, som mange have ønsket her, at hun altid skulde have Opgivelsespligt.

Med Hensyn til Bestemmelserne om Arveretten har jeg allerede fremhævet, at det er en Bestemmelse, som rækker meget vidt. Det kan jo ikke nægtes, at den staaer noget ejendommeligt til dette, at det ellers alene er Moderen og Moderens Ret, der er Tale om, og det bliver jo ogsaa i dette Tilfælde, som er foreslaaet nu, Moderen alene, som kommer til at afgøre, om der skal skaffes hendes Barn Arveret. Faa vi en Værge for Barnet, vil Værgen naturligvis ogsaa paa dette